

LIBRIS

We know
books

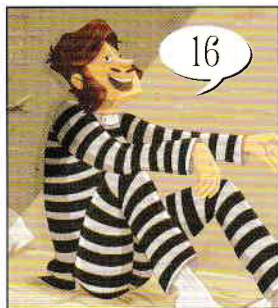
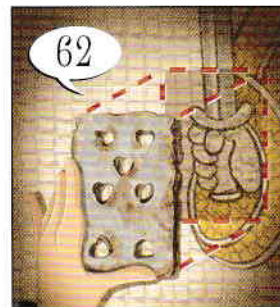
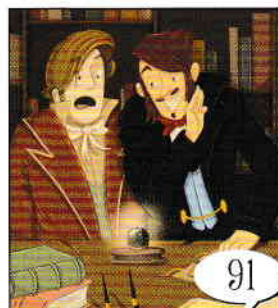
MAURICE LEBLANC

ARSÈNE LUPIN
HOȚUL GENTILOM

Repovestit de Gabriella Santini
Ilustrații de Laura Pizzasegale

Traducere din engleză de Adrian Ciubotaru

CUPRINS

CAP. I - ARESTAREA
LUI ARSÈNE LUPINCAP. II - ARSÈNE LUPIN
LA ÎNCHISOARECAP. III -EVADAREA
LUI ARSÈNE LUPINCAP. IV - CĂLĂTORUL
MISTERIOSCAP. V - COLIERUL
REGINEICAP. VI - ȘEPтарUL
DE CUPĂCAP. VII - SEIFUL
DOAMNEI IMBERTCAP. VIII - PERLA
NEAGRĂCAP. IX - HERLOCK SHOLMES
AJUNGE PREA TÂRZIU

CAPITOLUL I

ARESTAREA LUI ARSÈNE LUPIN

O călătorie dintre cele mai ciudate! Și când te gândești că începuse așa de bine! Mă aflam pe „Provence”, un pachebot plin de călători aleși ca pe sprânceană. Pe durata acelei călătorii transatlantice, s-au legat prietenii și s-au organizat petreceri. Eram atât de departe de restul lumii, încât ni se părea că ne aflam pe o insulă necunoscută. Între cerul infinit și marea nemărginită, compania noastră era gata să împartă totul, de la intimități la furtuni, de la furia valurilor la calmul apei. În ultimii ani însă, s-a întâmplat ceva ce a sporit emoțiile călătoriei pe acest pachebot. Mica insulă plutitoare pe care traversam Atlanticul nu-și mai pierdea, în timpul călătoriei, legătura cu uscatul: pe pachebot a apărut telegraful fără fir! Din acel moment, am început să primim știri de pe continent în cel mai misterios mod din câte există!

În a doua zi a primei noastre călătorii cu telegraf la bord, pe când ne aflam la vreo cinci sute de mile de coasta franceză, am primit un mesaj de pe continent:

„Arsène Lupin la bordul navei voastre, clasa întâi, păr blond, rană la antebrațul drept, călătorește singur sub numele R...”

Exact în acel moment, ecoul unui tunet violent a răscolit cerul. Semnalele electrice s-au întrerupt și restul depeșei a rămas suspendat undeva între uscat și insula noastră plutitoare. Cunoșteam doar inițiala numelui prin care Arsène Lupin își masca identitatea. Dacă era vorba de un alt fel de mesaj, atât telegrafistii, cât și căpitanul ar fi păstrat vestea în taină. Dar un asemenea eveniment a depășit până

și cea mai riguroasă discreție. De aceea, spre sfârșitul zilei, toți pasagerii erau deja la curent cu faptul că Lupin se ascundea în mijlocul nostru.

Misteriosul spărgător, ale cărui isprăvi erau povestite în toate ziarele lumii deja de foarte multe luni, se afla aici, printre noi! Gentilomul excentric care își desfășura operațiunile doar în castele și saloane elegante și care, într-o noapte, după ce dăduse o spargere la baronul Schormann, a plecat cu mâna goală, lăsând, în schimb, o carte de vizită:

„Arsène Lupin, hoțul gentilom, va reveni când mobila dumneavoastră va fi autentică.”

Omul cu o mie de măști – rând pe rând, șofer, cântăreț de operă, agent de pariuri, tânăr nobil, adolescent, bătrân, negustor marsiliez, doctor rus, toreador spaniol ș.a.m.d. – era pe acest vas!

– Va trebui să rămânem în starea asta de incertitudine încă cinci zile! Vai, e îngrozitor! Sper că-l vor prinde! a exclamat domnișoara Nelly Underdown a doua zi. Apoi, întorcându-se către mine, a adăugat:

– Domnule d'Andrésy, știu că sunteți în relații prietenești cu căpitanul. Chiar nu știți nimic mai mult decât ni s-a comunicat?

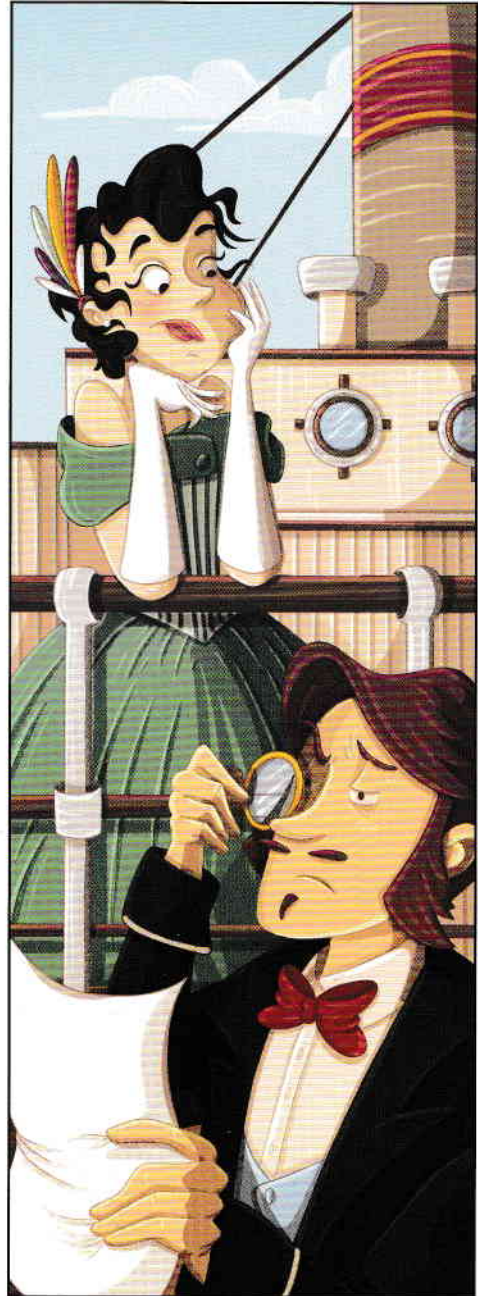
Mi-aș fi dorit eu să fie așa, ca să-i fac pe plac domnișoarei Nelly! Era una dintre acele ființe magnifice care se aflau mereu în centrul atenției. Educată la Paris, mergea acum la Chicago la tatăl ei, domnul Underdown cel putred de bogat. Prietena ei, doamna Jerland, o însoțea în această călătorie.

Încă de la bun început, m-a tulburat farmecul domnișoarei Nelly. Devenisem prizonierul ochilor ei mari și negri. Acești ochi mă lăsau cam fără cuvinte atunci când se întâlneau cu ai mei, dar, cu toate că nu eram pregătit de un flirt, o curtam totuși discret.

Un singur rival mi-a dat motive de îngrijorare: un tânăr chipeș și elegant, al cărui umor potolit părea să o atragă uneori mai mult decât frivolitatea mea pariziană. El făcea parte din grupul admiratorilor care roiau mereu în jurul ei. Acum, aștepta și el, vădit interesat, răspunsul meu la întrebarea domnișoarei Nelly.

Furtuna din ajun limpezise cerul și noi am ieșit cu toții pe punte, ca să ne bucurăm de vremea frumoasă:

– Nu știu mare lucru, domnișoară, i-am răspuns. Dar de ce să nu conducem chiar noi o anchetă, așa cum ar fi

făcut-o și bătrânul Ganimard, inamicul personal al lui Lupin? Mai ales că avem unele indicii...

– Ce indicii?

– În primul rând, știm sigur că Lupin călătorește sub numele de R... În al doilea rând, nu pare a fi însoțit de nimeni. În al treilea, este blond. Trebuie doar să aruncăm o privire pe lista pasagerilor de la clasa întâi și să procedăm prin eliminare.

Aveam lista în buzunar. Am scos-o și ne-am uitat împreună la ea.

– Doar treisprezece persoane au nume care încep cu un „R”, am spus. Nouă sunt însoțiti de nevestele, copiii și servitorii lor. Așadar, mai rămân patru: marchizul de Raverdan...

– Dânsul este secretarul ambasadei, m-a întrerupt domnișoara Underdown. Îl cunosc.

– Maiorul Rawson...

– Acesta e unchiul meu, a spus cineva.

– Domnul Rivolta...

– Aici! a strigat cineva din grupul nostru, un italian a cărui față aproape că nu se deslusea sub barba-i neagră și stufoasă.

– Nu sunteți blond, așa că vă putem exclude, am continuat eu. Astfel, suntem obligați să tragem concluzia că impostorul este ultimul nume de pe listă... domnul Rozaine, Îl cunoaște cineva?

Întorcându-se brusc spre tânărul tăcut și chipeș care îi acordase până atunci atâtă atenție, domnișoara Nelly a spus:

– Domnule Rozaine, nu aveți nimic de spus?

Toți ochii erau pe el. Era blond și călătorea singur. M-au trecut și pe mine fiorii.

– Nu am nimic de spus pentru că și eu am ajuns la aceeași concluzie. Așadar... arestați-mă! a spus el, zâmbind.

Tânărul blond avea o expresie destul de ciudată. Buzele sale subțiri și palide se subțiaseră și mai mult, pălind cu totul. Ochii i s-au înroșit la fel de brusc.

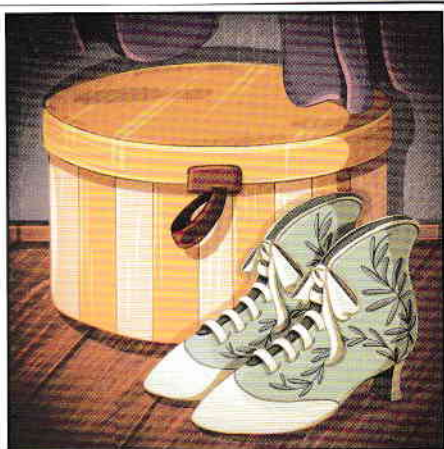
Glumea, desigur, dar atitudinea lui a făcut impresie.

– Dar nu sunteți rănit! a exclamat domnișoara Nelly.

– E drept. Ce păcat! Lipsește rana!

Cu o mișcare nervoasă, și-a tras mâneca, dezgolindu-și brațul.

Totuși, blondul și-a arătat brațul stâng în locul celui drept. Eram pe punctul să menționez acest fapt, când am văzut-o pe doamna Jerland venind în fugă spre noi. Părea agitată. Ne-am adunat în jurul ei. După ce și-a tras, cu greu, sufletul, femeia a putut îngăima câteva cuvinte:

– Bijuteriile mele... perlele... toate au fost furate!

Mai târziu am aflat că hoțul a luat, de fapt, doar pietrele cele mai mici și mai prețioase, dar care erau mai valoroase decât bijuteriile mari și, pe deasupra, prezentau avantajul că ocupau puțin spațiu. Spărgătorul a forțat ușa cabinei, a găsit sipetul ascuns pe fundul cutiei de pălării, l-a deschis și a luat ce a dorit. Și toate acestea s-au produs în plină zi și pe un culoar destul de aglomerat!

Fapta era, neîndoielnic, temerară și nu putea fi săvârșită decât de Arsène Lupin. La cină, scaunele din stânga și din dreapta lui Rozaine au rămas goale. După-masă, acesta fusese chemat de căpitan în cabina lui. Arestarea tânărului blond ne-a făcut să răsufălăm ușurați.

Seara, am glumit și am dansat. Domnișoara Nelly era surprinzător de veselă; atențiile lui Rozaine îi făcuseră plăcere înainte, dar acum nici nu se gândea la ele. Farmecul ei m-a cucerit definitiv. Sub lumina lunii, am prins curaj și mi-am declarat devotamentul față de ea cu o ardoare ce nu îi displicuse deloc.

A doua zi, s-a aflat însă că acuzațiile aduse lui Rozaine se sprijineau pe dovezi insuficiente. Tânărul blond fusese eliberat. Actele sale erau în ordine, iar pe brațe nu avea nicio rană.

– Lupin poate obține orice fel de acte! protestau pasagerii convinși de vinovăția lui Rozaine.

Acuzatorilor li s-a obiectat că, în momentul în care se dăduse spargerea, mai multe persoane îl văzuseră pe Rozaine cum se plimba pe punte. Argumentul principal al celor care vedeau în el un vinovat era însă irefutabil: cine, dacă nu Rozaine, călătorea singur, avea părul blond și un nume care începea cu litera „R”?

Cu o oră mai târziu, o circulară scrisă de mână a ajuns la fiecare pasager și membru al echipajului: Louis Rozaine promitea o recompensă de ZECE MII DE FRANCI celui care îl va demasca pe Arsène Lupin.

Pachebotul „Provence” a fost cercetat de sus până jos. Bijuteriile puteau fi oriunde.

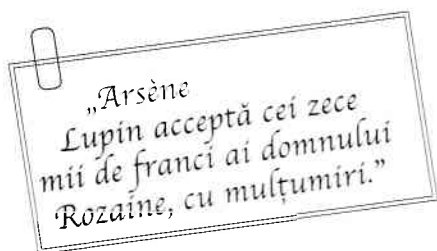
– Mă întreb dacă vor găsi ceva, a spus domnișoara Nelly. O fi hoțul acesta un geniu, dar nu are cum să facă să dispară perlele și diamantele. Hoții lasă urme întotdeauna.

– Există unul care nu o face niciodată: Lupin! i-am spus eu.

Investigațiile și căutările nu au dat niciun rezultat. Ba mai mult, a fost furat și ceasul căpitanului! Înfuriat, acesta a început să îl urmărească și mai atent pe Rozaine. A doua zi însă, ceasul buclucaș a fost găsit printre gulerele false ale ofiterului secund. Lupin chiar avea umor!

În penultima seară a călătoriei noastre, ofiterul de cart a auzit niște gemete venind dinspre cel mai întunecat colț al punții. Când s-a apropiat de acel loc, a văzut un bărbat care zăcea pe jos, cu un fular înfășurat în jurul capului și cu mâinile legate. Omul a fost dezlegat și pus din nou pe picioare, primind îngrijirile necesare. Victima nu era altcineva decât Louis Rozaine în persoană! Acesta fusese atacat, culcat la pă-

mânt și jefuit, în timp ce încerca să îl găsească pe Lupin. Pe cartea de vizită prinsă de hainele lui se putea citi:

De fapt, în portofelul furat se găseau douăzeci de mii de franci. Rozaine a fost acuzat din nou, de data asta pentru că ar fi înscenat atacul asupra sa. Era însă evident că tânărul nu ar fi putut să-și lege singur mâinile în acest fel, iar mai apoi s-a demonstrat că scrisul de pe cartea de vizită este complet diferit de cel al lui Rozaine. În schimb, era identic cu cel al lui

Arsène Lupin, așa cum era reproduș acesta într-un ziar găsit la bordul navei. În cele din urmă, Rozaine a fost declarat nevinovat, iar Arsène Lupin s-a dovedit a fi, a căta oară, un ins periculos și imposibil de controlat. Din acel moment, pasagerii nu se mai încumetau să rămână singuri în cabinele lor și nici să se aventureze în locuri izolate. Arsène Lupin putea fi orice persoană de pe navă.

Ultima zi a călătoriei noastre ni s-a părut interminabilă. Trăiam parcă în așteptarea unei mari nenorociri: Lupin era capabil de orice. Pentru mine însă, orele acelea au fost pline de desfătare, pentru că datorită lor am câștigat încrederea domnișoarei Nelly. Impresionată de evenimente, ea a căutat protecția mea, pe care i-am oferit-o cu bucurie.

Pericolul pe care îl prezenta Lupin ne-a apropiat foarte mult și noi am rămas alături până în ultimul moment, sprijinindu-ne de chesoanele „Provence”-ului, în vreme ce la orizont se deslușea tot mai clar relieful coastei americane.

Perchezițiile au fost abandonate. Toți pasagerii, de la clasa întâia până la clasa a treia, așteptau să se lămurească misterul. Și acel moment suprem a venit, în cele din urmă! Nu-l voi putea uita nici dacă ajung să trăiesc o sută de ani.

În sfârșit, pasarela a fost coborâtă. Dar nu am apucat să debarcăm, deoarece pe punte au dat buzna vameșii, însoțiți de numeroși bărbați în uniforme...

Privind spre capătul pasarelei, am tresărit brusc, după care mi-am întors capul spre domnișoara Nelly și i-am spus:

- Îl vedeți pe bătrânelul de acolo?
- Cel cu palton măsliniu și cu umbrela în mână?
- Da, e Ganimard, renumitul detectiv care a jurat că îl va aresta personal pe Lupin.

– Atunci Lupin este în pericol.

– Cine știe? Ganimard nu l-a văzut niciodată altfel decât machiat și deghizat.

– Ah, mi-ar plăcea să asist la arestarea lui! a exclamat Nelly.

– Puțină răbdare! Lupin a observat, fără îndoială, prezența dușmanului său. Va prefera să debarce printre ultimii, când ochii bătrânului detectiv vor obose.

Pasagerii au început să coboare de pe vas. Sprijinindu-se de umbrelă, Ganimard nu acorda atenție mulțimii care se înghesuia între cele două balustrade. Unul dintre ofițerii navei, care stătea în spatele său, îi șoptea din când în când ceva la ureche.

VEDEȚI PE
BĂTRÂNELUL DE
ACOLO?

Au trecut, pe rând, marchizul de Raverdan, maiorul Rawson, italianul Rivolta, și mulți alții.

Apoi l-am văzut pe Rozaine, care se apropia de pasarelă.

– Poate totuși el e Lupin? m-a întrebat încet domnișoara Nelly.

Rozaine a trecut pe lângă noi și a călcat pe pasarelă. Ofiterul i-a spus ceva lui Ganimard, care a dat indiferent din umeri. Astfel, faimosul detectiv îl scotea din lista suspectilor chiar și pe Rozaine. Pe punte mai rămâneau vreo douăzeci de persoane. Nelly s-a uitat la fiecare în parte, îngrijorată că Lupin nu se afla nici printre acestea.

– Nu mai putem aștepta, i-am spus și ea s-a îndreptat spre pasarelă. Eu am urmat-o. În clipa aceea, Ganimard ne-a ieșit în cale și ne-a oprit.

– Ce s-a întâmplat? am exclamat.

– Vă grăbiți undeva?

– O conduc pe această tânără doamnă.

– Un moment! a rostit el, pe un ton poruncitor. Arsène Lupin, din câte bănuiesc?

– Nu, Bernard d'Andrésy! i-am răspuns eu, zâmbind.

– Domnul Bernard d'Andrésy a decedat în Macedonia, acum trei ani.

– Dacă Bernard d'Andrésy ar fi mort, n-aș putea fi aici. Iată actele mele!

– Iar eu voi fi încântat să vă explic de unde le aveți! a ripostat Ganimard cu aceeași fermitate în glas.

– Dar sunteți nebun! Lupin a urcat la bord sub un nume care începe cu „R”!

– E unul dintre tertipurile dumneavoastră, încă o pistă falsă. Oh, sunteți un personaj redutabil, domnule! Dar norocul vi s-a terminat aici. Haide, pierdeți cu demnitate!

Am șovăit o secundă și atunci polițistul m-a lovit peste antebrațul drept.

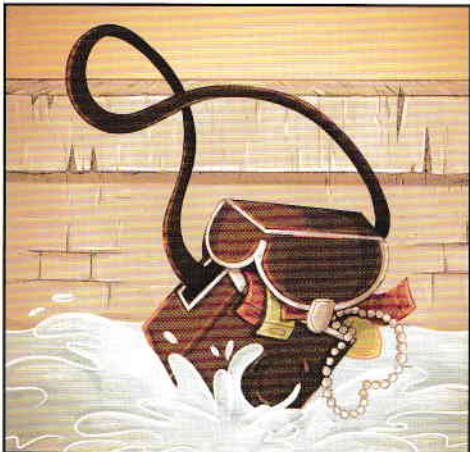
– Aaah! am strigat de durere.

Ganimard țintise rana nevindecată pe care o menționa și telegrama.

M-am întors spre Nelly, care ascultase, cu fața albă ca varul, dialogul meu cu Ganimard. Privirea ei a întâlnit-o pe a mea, după care a căzut peste aparatul de fotografiat pe care i-l înmănasem puțin mai devreme, cu pretextul că aș fi avut mâinile ocupate. Dintr-odată, Nelly a tresărit și eu am înțeles că iubita mea a priceput, în clipa aceea, de ce îi dădusem, de fapt, aparatul. Într-adevăr, între peretii de piele neagră ai acestuia, ascunsesem cei douăzeci de mii de franci ai lui Rozaine, precum și obiectele prețioase pe care le furasem din cabina doamnei Jerland.

În acel moment solemn, când Ganimard și doi dintre oamenii lui s-au pornit spre mine, nimic nu mai avea însemnătate... arestarea mea, ostilitatea oamenilor. Nimic nu mai avea importanță, cu o excepție: hotărârea pe care o va lua Nelly în privința mea. Îi va transmite lui Ganimard proba aceea incriminatoare din mâna ei? Mă va trăda? Se va comporta ca un vrăjmaș ireconciliabil sau ca o femeie al cărei dispreț poate fi înmuiat cu o picătură de indulgență?

Domnișoara Nelly a trecut prin fața mea. Mi-am înclinat ușor capul, în semn de rămas-bun, fără să zic vreun cuvânt. Amestecându-se cu ceilalți pasageri, s-a îndreptat spre pasarelă, cu camera în mână. Pe la mijlocul pasarelei, parcă din neîndemănare, Nelly a scăpat brusc aparatul în apă. După debarcare, silueta ei fermecătoare

s-a topit în mulțime – a reapărut pentru o clipă, după care a dispărut definitiv.

Preț de câteva secunde, am rămas nemișcat pe punte, trist și copleșit de o emoție puternică. Apoi, spre marea mirare a lui Ganimard, am oftat:

– Ce păcat că sunt doar un pungaș!...

...Acestea au fost întâmplările pe care Arsène Lupin mi le-a relatat, descriindu-mi povestea arestării sale, Soarta și o serie de alte incidente, pe care le voi descrie într-o bună zi, au dus la apariția unei legături strânse între noi doi. Poate e vorba chiar de o prietenie adevărată, căci îndrăznesc să cred că Arsène Lupin mă onorează cu prietenia lui și, din acest motiv, din când în când, apare pe neașteptate la ușa casei mele, aducând în viața mea liniștită și ternă veselia și strălucirea vieții lui pasionante.

Portretul lui? Cum aş putea oare să-l descriu? L-am văzut pe Arsène Lupin de vreo douăzeci de ori și de fiecare dată am avut în fața mea o persoană diferită... ori, mai degrabă, aceeași ființă ascunsă după douăzeci de imagini distorsionate, reflectate de tot atâtea oglinzi.

– Nu mă mai recunosc în oglindă, mi-a spus el odată. Și de ce ar trebui să am o înfățișare definitivă? Faptele mă definesc oricum destul de bine. Mi se pare chiar mai potrivit ca oamenii să nu poată spune vreodată cu certitudine: „Uite-l pe Lupin!” Important e să poată spune, fără teama de a da gres: „Uite, asta e lucrarea lui Lupin!”

CAPITOLUL II
ARSÈNE LUPIN LA ÎNCHISOARE

Pe malurile Senei exista un mic castel feudal, numit Malaquis, și care era acum reședința baronului Nathan Cahorn. Istoria castelului Malaquis este crâncenă și aspră, fiind compusă dintr-un șir interminabil de lupte, asedii și jafuri.

Circumstanțele au făcut ca foștii proprietari ai castelului, nobilii Malaquis, să-și vândă reședința lor strămoșească baronului Cahorn, care și-a adus aici minunatele lui colecții de mobilier, de tablouri și sculpturi. Acesta trăia singur, cu trei servitori. Nimeni nu putea contempla tablourile lui Rubens și toate celelalte minunății, pentru că noului proprietar îi era frică să nu-și piardă cumva comorile. În fiecare zi, la apusul soarelui, cele patru uși ferecate ale turnurilor care străjuiau cele două capete de pod erau zăvorâte. Pe partea dinspre Sena, castelul și locuitorii săi erau apărați de o stâncă abruptă.

Într-o zi de vineri a lunii septembrie, poștașul a apărut, ca de obicei, la capătul îndepărtat al podului. Ca de obicei, baronul a deschis ușa grea și l-a scrutat pe bărbat din cap până în picioare, de parcă nu l-ar fi cunoscut deja de ani buni.

Poștașul i-a întins un teanc de ziare. Apoi a adăugat:

– Astăzi, domnule baron, aveți ceva nou, o scrisoare recomandată.

Acesta a semnat pentru primire, bombănind. A luat apoi scrisoarea, a

așteptat să dispară poștașul și a deschis plicul. Înăuntru se afla o foaie de hârtie în pătrățele, cu antet: *Închisoarea Santé. Arsène Lupin.*

Cahorn a citit cu uimire rândurile de mai jos:

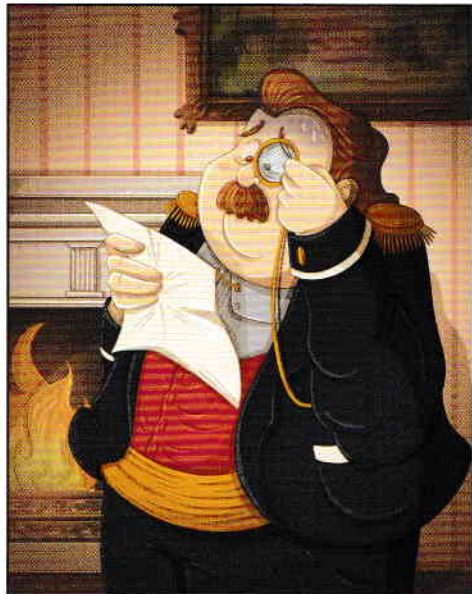
„Domnule baron, în galeria dumneavoastră, care leagă cele două saloane, există un tablou pictat de Philippe de Champaigne, pe care eu îl admir foarte mult. Îmi plac, de asemenea, tablourile lui Rubens, pe care le dețineți, și pânza cea mică de Watteau. În salonul din dreapta, aveți un dulap în stil Ludovic al XIII-lea, care e pe gustul meu, apoi, câteva tapiserii de Beauvais, gheridonul în stil Empire, făcut de Jacob, și scrinul Renaissance. În încăperea din stânga, îmi place vitrina cu bijuterii și miniaturi. Mă voi mulțumi cu toate aceste obiecte, pe care le voi putea vinde ușor. Vă rog să le împachetați corespunzător și să le trimiteți pe numele meu la gara Batignolles în cel mult opt zile. În caz contrar, mă voi îngriji personal de mutarea lor în noaptea de miercuri 27 spre joi 28 septembrie. Fițiști, în acest caz, nu mă voi limita la obiectele sus-menționate. Vă rog să mă iertați pentru deranjul creat și să acceptați expresia întregii considerațiuni pe care v-o port.

Arsène Lupin

„P.S. Vă rog să nu îmi trimiteți tabloul mai mare dintre cele două Watteauri. Este doar o copie, căci originalul a fost ars pe vremea Directoratului. Nu țin să am nici agățătoarea pentru chei în stil Ludovic al XV-lea, a cărei autenticitate mi se pare îndoielnică.”

Scrisoarea l-a indispus mult pe baron. Știa cum stăteau lucrurile în lumea crimei și a hoților de obiecte de valoare, dar mai ales auzise de isprăvile acestui spărgător teribil. Era la curent că Lupin fusese arestat de Ganimard și că acum se afla după grații, procesul urmând să aibă loc în curând. În același timp, era conștient că se putea aștepta la orice de la un hoț formidabil ca Lupin. Drept dovadă, detaliile pe care i le oferise acesta în scrisoare, vădind o cunoaștere precisă a felului în care erau aranjate tablourile și mobilierul în castel.

Baronul și-a îndreptat privirea spre conturul zimțat al castelului, apoi, spre

stânca abruptă, scâldată de ape adânci, și a ridicat din umeri. Nicio persoană din lume nu ar fi putut să pătrundă în fortăreața lui. Nimeni, dar Lupin?

În aceeași seară, baronul i-a scris procurorului din Rouen, cerând protecția poliției. Răspunsul a venit neîntârziat: din moment ce Lupin era deținut la Santé, scrisoarea era o farsă. Mai mult, un expert grafolog a declarat că scrisul nu îi aparține deținutului.

Dar Cahorn recitea scrisoarea iar și iar. Și data aceea, noaptea dintre 27 și 28, îl înfricoșă nespus. A petrecut două zile în acea stare de tulburare maximă. În ziua a treia, în timp ce își citea ziarele, a avut o primă tresărire de bucurie. În *Le Réveil de Caudebec* a găsit următorul paragraf:

„Am avut plăcerea de a-l găzdui, timp de aproape trei săptămâni, pe inspectorul-șef Ganimard, care a devenit faimos în toată lumea după arestarea lui Arsène Lupin. Ganimard are o pasiune aparte pentru pescuit...”

Cine, dacă nu Ganimard, putea să deçoace planurile lui Lupin? Fără să mai stea pe gânduri, baronul a plecat la Caudebec. Intrând în sediul ziarului *Réveil*, l-a găsit îndată pe autorul paragrafului.

– Cel mai sigur e să-l căutați pe chei, unde-l veți găsi cu undița în mână, i-a spus ziaristul. Acolo ne-am împrietenit și s-a întâmplat să-i citesc numele gravat pe undiță. E un bătrânel îmbrăcat într-un palton măsliniu și care poartă mereu o pălărie de paie în cap. O să vedeți și dumneavoastră că este foarte ciudat, dar mai ales, secretos și morocănos.

Cinci minute mai târziu, baronul se afla deja în fața lui Ganimard, relatându-și necazul și exprimându-și îngrijorările. Celălalt l-a ascultat nemișcat, cu privirea îndreptată spre un pește invizibil, pe care încă mai spera să-l prindă. Apoi l-a măsurat pe baron din cap până în picioare:

– Domnule, criminalii nu obișnuiesc să își prevină victimele. În afară de aceasta, tânărul se află deja în închisoare.

– Și dacă evadează?

– Nimeni nu evadează din Santé. Puteți dormi liniștit.

Conversația a fost încheiată. Baronul a revenit acasă. A verificat lacătele, a spionat servitorii și s-a convins că temerile îi sunt neîntemeiate.

Marti dimineata, cu o zi înainte de 27 septembrie, nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun. Dar la ora trei după-amiază, un băiat a sunat la poartă și i-a înmănat această telegramă:

„Nicio livrare la gara Batignolles. Pregătiți totul pentru seara de mâine. Arsène Lupin.”

Cahorn și-a pierdut iarăși cumpătul și a plecat imediat la Caudebec. Ganimard pescuia în același loc. Baronul i-a întins telegrama.

– Prădarea colecțiilor mele este planificată pentru mâine!

– Credeți că mă voi lăsa deranjat de afacerea asta prostescă?

– Ce remunerație cereți pentru a vă petrece noaptea de 27 septembrie în castelul meu? Numiți prețul. Sunt un om foarte bogat.

– Mă aflu în concediu aici și, chiar dacă aș dori, nu aș avea niciun drept să mă amestec.

– Vă promit că voi fi discret. Ajung trei mii de franci?

Inspectorul a pușăit din pipa lui, a mai chibzuit un pic, după care a răspuns:

– Foarte bine. Dar cred că ar fi corect să vă previn că aruncați banii în vânt. Aveți încredere în servitorii dumneavoastră?

– Nu neapărat.

– Atunci nu ne vom baza pe ei. O să chem doi oameni de-ai mei; așa ne vom simți ceva mai în siguranță... Plecați acum! Ne vedem mâine seară, la ora nouă.

A doua zi, baronul și-a curățat pistoalele și și-a inspectat castelul, fără a observa însă ceva suspect. La opt și jumătate seara, Cahorn și-a trimis servitorii acasă. Rămas singur, a deschis cele patru porți. Peste puțin timp, a auzit pași care se apropiau.

Ganimard și-a prezentat asistenții, doi vlăjgani, apoi a cerut câteva lămuriri. După ce a studiat planul încăperilor, inspectorul a blocat toate căile de acces către camerele amenințate. A cercetat chiar și pereții, a ridicat tapiseriile și i-a lăsat pe oamenii lui să străjuiască galeria centrală.

– Nu am venit aici ca să dormim. Dacă auziți măcar un foșnet, deschideți ferestrele și chemați-mă. Să supravegheați și partea dinspre râu.

Apoi, Ganimard i-a încuiat în galerie, a luat cheile și i-a spus baronului:

– Iar acum, să mergem la posturile noastre!

Inspectorul a ales să își petreacă noaptea în cămăruța din zidul gros al incintei, între cele două porți principale.

– Domnule baron, fântâna este singura cale de acces către pasajul subteran, nu-i așa? l-a întrebat el brusc pe Cahorn după ce văzuse într-un colț gaura unui puț.

– Așa este.

– În acest caz, dacă nu există altă cale de ieșire, putem sta liniștiți.